

ಅಭಿಮಾನದಿಂದ ಮಾತನಾಡಿದೆ. ಆಗ ರೈತನು ತನ್ನ ಕರ್ಣೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದ. ಸನ್ಯಾಸಿಯು ‘ಈ ಎಂಥಾ ಅನ್ಯಾಯ. ನಿನಗೆ ಕೊಡಲು ಇನ್ನೂದು ಕೊಳಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ದೋಲು ಇದೆ, ಇದನ್ನು ಇಟ್ಟಕ್ಕೋ ಎಂದು ಹೇಳಿ ದೋಲನ್ನು ನೀಡಿದ.

ರೈತನು ಇದರಿಂದ ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯಲು ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತದೆಯೇ ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ, ‘ಇಲ್ಲ, ಅದಕ್ಕೆ ಕೊಳಲನ್ನು ಹಿಂಡಿಕ್ಕೆ ಪಡೆಯಬೇಕು. ಪಂಚಾಯಿತಿಗೆ ಹೋಗಿ ದೂರು ಸಲ್ಲಿಸು’ ಎಂದು ಸೂಚಿಸಿದ.

ಡೋಲನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ರೈತ ನೇರವಾಗಿ ಪಂಚಾಯಿತಿಗೆ ದೂರು ಕೊಟ್ಟ. ಪಂಚಾಯಿತಿ ಸೇರಿತು. ನದೆದ್ದನೇಲ್ಲಾ ಹೇಳಿ ತನಗೆ ನ್ಯಾಯ ಕೊಡಿಸಬೇಕೆಂದೂ ಮನವಿ ವಾಡಿದ. ಸಾಹುಕಾರ ‘ಇವನು ಸುಳ್ಳಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ನನ್ನ ಬಳಿ ಹಣ, ಆಗ್ನಿ ಇರುವಾಗ ಇವನ ಕೊಳಲು ನನಗೆ ಯಾಕೆ ಬೇಕು. ಇವನಿಗೆ ಭಕ್ತ ಕೊಟ್ಟಿ ಸಹಾಯ

ಮಾಡಿದವನು ನಾನು’ ಎಂದ. ಪಂಚಾಯಿತಿ ಸದಸ್ಯರು ‘ಹೌದು,, ಅವನ ಮಾತೇ ಸರಿ. ಅವನಂಥ ಸಾಹುಕಾರ ಯಾಕೆ ವಂಚಿಸುತ್ತಾನೆ? ಗೌರವಸ್ಥನ ಮೇಲೆ ಸುಳ್ಳಿ ಅಪಾರದ ಹೊರಿಧ್ದಕ್ಕಾಗಿ ನಿನಗೆ ದಂಡ ವಿಧಿಸಬೇಕು’ ಎಂದರು.

ರೈತನಿಗೆ ಕೋಪ ತಡೆಯಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ‘ಅವನು ಹಣವಂತನಾಡಿರಿಂದ ನೀವು ಅವನ ಪರವಾಗಿದ್ದಿರು. ನ್ಯಾಯ ಕೊಡಲು ನಿವು ಯೋಗ್ಯ ಅಲ್ಲ’ ಎನ್ನುತ್ತಾ ಮುಂದೆ ಮಾತನಾಡಲು ಆಗದೆ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಡೋಲನ್ನು ಬಾರಿಸುತ್ತಾಡಿದ. ಮರುಕ್ಷಣವೇ ಅಲ್ಲಿಧ್ವರೆಲ್ಲ ಎಷ್ಟು ಡೋಲಿನ ತಾಳಕ್ಕು ಕುಣಿಯಲು ಶರು ಮಾಡಿದರು. ರೈತ ಡೋಲು ಬಾರಿಸುತ್ತೇ ಇದ್ದ. ಅವರು ಕುಣಿಯುತ್ತೇ ಇದ್ದರು.

ಬ್ಲೂನಿಗೆ ಬೆನ್ನು ನೋವು ಶುರುವಾದರೆ, ಮತ್ತೊಬ್ಬನಿಗೆ ಕಾಲು ನೋವು ಶುರುವಾಯಿತು.

ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯೋಜಿಸಿದಾಗಲ್ಲಾ ಹೋಲಿನ ಒಡಿತ ಅವರನ್ನು ಕುಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸಾಹುಕಾರ ‘ನನ್ನ ತಪ್ಪು ಬ್ಲೂನಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ನಿನ್ನ ಕೊಳಲನ್ನು ಹಿಂದಿರುಗಿಸುತ್ತೇನೆ, ದಯವಿಟ್ಟು ಹೋಲು ಬಾರಿಸುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸು’ ಎಂದು ಪ್ರಾಧಿಸಿದ.

ರೈತನು ಬಾರಿಸುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ. ಸಾಹುಕಾರ ಪಂಚಾಯಿತಿ ಮುಂದೆ ತಪ್ಪನ್ನು ಬ್ಲೂನಿಂದ ಕೊಳಲನ್ನು ರೈತನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ. ಅಲ್ಲಿಧ್ದ ಹಿರಿಯಿರೆ ತಾವು ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪು ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ರೈತ ತನ್ನ ಕೊಳಲಿನ ಸಹಾಯದಿಂದ ಹೊಸ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಬೆಳೆದ. ತನ್ನ ಹಕ್ಕಿಯಲ್ಲಿ ಅಂತಿ ದೋಡ್ ಸಾಹುಕಾರನೂ ಆದ. ಸನ್ಯಾಸಿಯ ಸಹಾಯವನ್ನು ಯಾವತ್ತೂ ಮರಂಯಲ್ಲ.

■ ಶಾರದಾ ಪಿ.ಬಿ., ಬೆಂಗಳೂರು

ದಡ್ಡ ಹುಡುಗ ದೊಡ್ಡ ವಿಜಾಂಶಾನಿಯಾದ

ತಾಯಿ ಮಗನನ್ನು ಶಾಲೆಗೆ ದಾಖಲಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಮಗುವಿಗೆ ಸ್ಕೂಲ್ ವಿಕಲಾಂಗತೆಯಿತ್ತು. ಆದರೆ ಶಾಲೆಗೆ ದಾಖಲಿಸಬೇಕು. ಏನಾದರಾಗಲೇ ಮಗುವಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡಿಸುವುದು ತಾಯಿ ತಂಡಗಳ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದೂ ಹಾಗೂ ಮಗುವಿನ ಉಜ್ಜಲ ಭವಿಷ್ಯಕ್ಕೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಅವಶ್ಯವೆಂದೂ ಬಗೆದು, ಶಾಲೆಗೆ ಮಗುವನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದಳು. ಆದರೆ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಗುವಿನ ಕಲೆಕೆಯ ಮಟ್ಟವನ್ನು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೇ ದಾಖಲಾತಿಗೆ ಅವಕಾಶವಿತ್ತು. ಹಾಗಾಗಿ ಮಗುವನ್ನು ಒಮ್ಮೆಲ್ಲ ದಾಖಲಾತಿ ಮಾಡಲಾಗಲ್ಲ. ಮಗುವಿನ ಕಲೆಕೆಯ ಗುಣಮಟ್ಟವನ್ನು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಸುವುದರ ಸಲುವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಕರ ಕಡೆಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು ಲಾಯಿತು.

ಶಿಕ್ಷಕರು ಮಗುವಿನ ಸಾಮಾಜಿಕವನ್ನು ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ತೊಡಗಿಸಿರು. ಮಗುವು ಉತ್ತರ ಕೊಡಲು ಅಸಮರ್ಪಣನಾದನು. ಆಗ ಶಿಕ್ಷಕರು ತಾಯಿಗೆ ‘ನಿಮ್ಮ ಮಗು ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಉತ್ತರಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಹಾಗೂ ಅವನಿಗೆ ಹೀರು ತೊಂದರೆಯಿದ್ದ ನಾವು ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಅವನಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಮೇಲಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ದೊರೆಯುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈ ಮಗುವನ್ನು ಮರಳಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಮನಸೆಗೆ ಹೋಗಿ ಯಾವುದಾದರೆಯಂದು ಉದ್ದೇಶದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿರಿ ಎಂದರು. ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡ ತಾಯಿಗೆ ಸಹನವಾಗಿಲ್ಲ. ಆಗ ತಾಯಿ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ‘ನನ್ನ ಮಗನು ದಡ್ಡನಲ್ಲ ಕಿವಿಯ ಸುಳ್ಳಿ ತೊಂದರೆಯಿದೆ’ ಎಂದು ಹೇಳಿದರೂ ಶಿಕ್ಷಕರು ಒಬ್ಬಲ್ಲಿಲ್ಲ. ತಾಯಿ ಮಗನನ್ನು ಕರೆತುವ ಮನಸ್ಸು ಆ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದಳು, ‘ನೋಡಿ ಶಿಕ್ಷಕರೆ ಈ ನನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಜಗದ ದೊಡ್ಡ ವಿಜಾಂಶಾನಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಹೀಗೆ ನಾನು ಶಪಥ ಮಾಡಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಕರೆ ತಂಡಳಿ. ಮನಸೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಪಾರ ಪ್ರವಚನಗಳು ಅರಂಭವಾದವು. ದಿನಾಲು ಶಿಕ್ಷಕರು ಮನಸೆಗೆ ಬಂದು ಮಗುವಿಗೆ ಪಾರ ಮಾಡತೋಡಿದರು. ಮಗನು ಚುರುಕಿನದಾಗಿತ್ತು. ಬೇಗ ಬೇಗ ಕಲಿಯತ್ತ ಸಾಗಿದ. ತಾಯಿ ಮಗುವಿಗೆ ಮನಸೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಬಂದು ಪ್ರಯೋಗ ಶಾಲೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು. ಮಗುವಿಗೆ ವಿಜಾಂಶಾನದಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಆಸ್ತೀಯಿತ್ತು. ಹೀಗಾಗಿ ಮನಸೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಮಗ ಪ್ರಯೋಗಗಳನ್ನು

ಮಾಡತೋಡಿದಿದೆ. ಅನೇಕ ವಿಜಾಂಶಾನಿಗಳೂ ಬಂದು ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡತೋಡಿದಿರು. ಮುಂದೆ ಪ್ರಯೋಗಕ್ಕೆ ಈ ಮನಸೆಯ ಪ್ರಯೋಗಗಳಾಲ್ಲ ಸಾಲದಾಯಿತು. ಆಗ ತಾನೇ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಯೋಗ ಶಾಲೆಯನ್ನು ತೆರೆದ. ಇದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಶೋಧನೆಗೆ ಅವಕಾಶವಾಯಿತು.

ದಿನೇ ದಿನೇ ಪ್ರಯೋಗಗಳನ್ನು ಮಾಡತ್ತೇ ಹೊಸ ಹೊಸ ಆವಿಷ್ಕಾರಗಳಿಗೆ ಮುಂದಾದ ಅವಗಳಲ್ಲಿ ಯಶ್ಚಿಯೂ ಆದ. ಮುಂದೆ ಶಾವಿರಾಯ ಯಂತ್ರಗಳ ಶೋಧಕನಾದ. ಹಲವಾರು ಯಂತ್ರಗಳ ಮೋಟಗಳನ್ನು ನಿರಾಳಿಸಿದ. ನೋಬೆಲ್ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಪಡೆದ. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಬಹುದೊಡ್ಡ ವಿಜಾಂಶಾನಿ ಎನಿಸಿದ. ಮನು ಕುಲಕ್ಕೆ ದಿವ್ಯ ಕೊಡುಗೆಗಳನ್ನಿತ್ತ ಮಹಾಪರುಪ ಅವನೇ ಹೇಸರಾಂತ ವಿಜಾಂಶಾನಿ ‘ಫಾಮುಸ್ ಆಳ್ವಾ ಎಡಿಸನ್’ . ಹೀಗೆ ದಡ್ಡ ಹುಡುಗ ದೊಡ್ಡ ವಿಜಾಂಶಾನಿಯಾದ.

■ ಪ್ರೌ. ನಾಗರಾಜ ಅಂಗಡಿ, ಬೆಳ್ಗಾವಿ